

fonden, men vi er ikke enige i, at det skulle være så stort og bureaukratisk et system, man sætter i gang. Og det kan vi jo så prøve at få afdækket igennem udvalgsarbejdet, hvordan det så egentlig forholder sig.

Vi er også klart gjort opmærksom på – det skriver vi sådan set også i vores bemærkninger til lovforslaget – at der er et udvalgsarbejde sat i gang, og det ser vi naturligvis også frem til med interesse. Men det ene hindrer jo sådan set ikke det andet. Vi har egentlig bare hermed sagt, at vi finder, at man under alle omstændigheder bør have offentlig indsigt i, hvordan midlerne forvaltes. Og derefter kan man jo udmærket se, hvad udvalgene når frem til.

Kim Behnke (FP):

Det arbejde, der foregår i de danske idrætsorganisationer, er et kæmpestort arbejde, som hele det danske samfund, men specielt unge mennesker nyder utrolig godt af. Derfor er det vigtigt, at vi i Folketinget ikke betragter idrætsorganisationerne som en del af den offentlige forvaltning.

Vi kan godt blive lidt bekymrede, når det efterhånden er ved at være almindelig jargon her i huset, at man betragter tipsmidlerne som værende offentlige midler. De mennesker, der går hen og udfylder en tipskupon, køber et skrabelod eller trækker en lynlottokupon, deltager i et fuldstændig frivilligt arrangement. Der er ingen pligt til at gå derhen. Der er en ret til at blive væk.

Offentlige penge, det er de penge, som Folketinget med lov tvinger folk til at betale f.eks. af deres indkomst. Derfor kan man ikke drage den sammenligning og sige, at tipsmidlerne er offentlige midler.

Det gælder også, selv om vi heldigvis har haft den udvikling, at interessen for de forskellige former for spil har betydning, at idrætsforeningerne de sidste 5 år har kunnet få fordoblet deres tilskud. Det tager vi som udtryk for, at det, der er Fremskridtspartiets grundsynspunkt, hvad angår tipsmidlerne, nemlig at de primært og faktisk udelukkende skal gå til idrætsorganisationerne og en række velgørende organisationer, viser sig at have hold i virkeligheden. Tidligere er vi jo blevet beskyldt for, at der ikke var provenu nok til at drive de store idrætsorganisationer. Vi mener faktisk, udviklingen har bevist, at vi har ret.

Og derfor burde man også gøre det, at man privatiserede hele Tipstjenesten, sådan at det

ikke længere er en del af statens forvaltning, sådan at man får fuldstændig klarhed over, at de penge, der cirkulerer i tips – både i selve Tipstjenesten og i de overskud, der udloddes – er frivillige, private midler og ikke nogle, som staten skal blande sig i.

Det vil selvfølgelig betyde, at man kan fjerne nogle af de offentlige tilskud, der bliver givet til idrætsformål, både lokalt og centralt.

Men det ønske er der ikke et flertal i Folketinget, der er parat til at imødekomme. Og derfor må vi jo se på SF's forslag i forhold til gældende lovgivning.

Vi synes faktisk, SF skulle have ventet lidt med det her forslag. Der sidder – som flere har nævnt – et par udvalg, som er i gang med at lave en pengestrømsanalyse af idrættens organisationer. Og man kan jo allerede nu godt have formodninger om, hvad de analyser resulterer i. Men det kan kun blive formodninger.

Hvis det viser sig, at disse forskellige idrætslige organisationer misforvalter pengene, er det klart, at Folketinget bør overveje, om man skal ændre regelsættet. Og da kan SF's forslag være en af løsningerne. Men hvis det nu viser sig, at idrætsorganisationerne faktisk har forvaltet pengene med omhu, så er der jo ingen grund til at ændre lovgivningen. Vi skal ikke lave lovparagraffer bare for paragraffernes skyld.

Men jeg synes, at selve det analysearbejde, der er foregået, og SF's forslag burde være en løftet pegefinger over for idrættens organisationer og deres ledende folk. De, der sidder i toppen af pyramiden, har jo en dels vedkommende udviklet et pamperi, der til forveksling minder om det, der er i fagbevægelsen. Og der er jo alt for mange eksempler på, at man køber lidt for store Mercedeser til sine formænd, man investerer lidt for mange penge i ejendomspekulation og andre ting.

Dér burde idrætsforeningerne med den kolossalt brede opbakning, der er til deres virke, øve en langt højere grad af selvjustits og lade være med at gøre sig sårbare over for kritik ved at bruge penge til områder, der intet har med idrætsformål at gøre. Dér bør de, der sidder i toppen af pyramiderne, i langt højere grad sørge for, at pengene vandrer ned i systemet og bliver til gavn for unge mennesker, handicappede og andre, der deltager i idrætsforeningens aktiviteter, og som har brug for de midler – frem for at det er toppen af krænsekagen, der lever som grever og baroner, fordi pengene er blevet så rigelige.